

RACHEL JOYCE

MISS
QUEENIE
HENNESSYN
RAKKAUSLAULU

WSOY

RACHEL JOYCE

MISS
QUEENIE
HENNESSYN
RAKKAUS-
LAULU

SUOMENTANUT HILKKA PEKKANEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Lainaus William Shakespearen *Hamletista*, Matti Rossin suomennos s. 14
Pirkko Peltosen ja Helvi Nurmisen suomennos Marcel Proust -sitaatista s. 141
William Shakespearen säe *Loppiaisaatosta* Paavo Cajanderin suomentamana s. 160
William Shakespearen säe *Romeosta ja Juliasta* Paavo Cajanderin suomentamana s. 255

Englanninkielinen alkuteos

The Love Song of Miss Queenie Hennessy

First published in Great Britain in 2014 by Doubleday
an imprint of Transworld Publishers

© RACHEL JOYCE 2014

KUVITUS: ANDREW DAVIDSON

KARTTA: MICAELA ALCAINO

Suomenkielinen laitos © Hilikka Pekkanen ja WSOY 2015

ISBN 978-951-0-41043-1

PAINETTU EU:SSA

*Sisarilleni Amylle ja Emilylle
ja Roquecorissa sijaitsevan puutarhan muistoksi*

Kaikilla matkoilla on salainen päämäärä,
josta matkaaja itse on tietämätön.

– MARTIN BUBER, *Die Legende des Baal-Schem*

ENSIMMÄINEN KIRJE

St Bernadinen saattokoti
Berwick-upon-Tweed

Maanantai, 11. huhtikuuta

Hyvä Harold,

tämä saattaa tulla sinulle yllätyksenä. Tiedän, että edellisestä tapaamisestamme on pitkä aika, mutta viime aikoina olen muistellut menneitä. Olin viime vuonna leikkauksessa kasvaimen takia, mutta syöpä on levinnyt, eikä mitään ole enää tehtävissä. Olen hyväksynyt sen ja oloni on hyvä, mutta haluaisin kiittää sinua siitä ystävyydestä, jota osoitit minulle silloin monta vuotta sitten. Kerro terveisiä vaimollesi. Muistelen edelleenkin Davidia lämpimästi.

Parhaat terveiset,

Q h

TOINEN KIRJE

St Bernadine
Berwick-upon-Tweed

13. huhtikuuta

Tässä se nyt on

Harold, kauan sitten sanoit minulle: »On kovin paljon sellaista mitä emme huomaa.» Mitä tarkoitat?» kysyin minä. Sydämeni hypähti. »Kaikkea sellaista mikä on ihan nenämme edessä», sinä sanoit.

Olimme autossasi. Sinä ajoit, niin kuin aina, ja minä istuin matkustajan paikalla. Ilta oli hämärtyvässä, muistan sen, niin että todennäköisesti olimme matkalla takaisin panimolle. Kauempana täplittivät katulamput Dartmoorin sinisiä samettihelmoja, ja kuu oli himmeä liitutahra taivaalla.

Olin lipsauttamaisillani suustani totuuden. En kestänyt enää kauempaa. Pysäytä, olin vähällä huutaa. Kuuntele minua, Harold Fry –

Osoitit eteenpäin ajokäsineen peittämällä kädelläsi. »Näetkö? Kuinka monta kertaa olemme ajaneet tätä kautta? Enkä ole koskaan ennen huomannut tuota.» Katsoin osoittamaasi suuntaan, ja sinä nauroit. »Hassua, miten paljon meiltä jää huomaamatta.»

Minä olin täysimittaisen tunnustuksen partaalla, ja sinä ihailit katon lippaa. Avasin käsilaukkuni. Otin esiin nenälinnan.

»Oletko vilustunut?» sinä kysyit.

»Haluatko minttumakeisen?» minä kysyin.

Taas kerran hetki oli mennyt ohi. Taas kerran olin jättänyt kertomatta. Ajoimme eteenpäin.

Tämä on toinen kirjeeni sinulle, Harold, ja tällä kertaa siitä tulee erilainen. Ei valheita. Tunnustan kaiken, sillä olit oikeassa siinä, mitä sinä päivänä sanoit. Oli kovin paljon sellaista, mitä et huomannut. On kovin paljon sellaista, mitä et vielä-kään tiedä. Salaisuuteni ovat olleet sisälläni kaksikymmentä vuotta, ja minun on tuotava ne julki ennen kuin on liian myöhäistä. Kerron sinulle kaiken, ja loppuun jää vain hiljaisuus.

Ulkona näen Berwick-upon-Tweedien rintavarustukset. Pohjanmeren sininen nauha halkaisee taivaanrannan. Ikkunani ulkopuolella kasvavasta puusta työntyy upouusia vaaleita silmuja, jotka hohtavat hämärässä.

Lähtekäämme siis, sinä ja minä.

Meillä ei ole paljon aikaa.

Ei tarvitse muuta kuin odottaa!

KIRJEESI TULI TÄNÄ aamuna. Olimme päivähuoneessa, ja aamuohjelman piti alkaa. Kaikki nukkuivat.

Sisar Lucy, joka on nuorin vapaaehtoistyöntekijöistä, kysyi, halusiko kukaan auttaa häntä uuden palapelin kokoamisessa. Kukaan ei vastannut. »Vai pelataanko sanapeliä?» hän kysyi.

Kukaan ei hievahtanutkaan.

»Jospa pelattaisiin Hiirenloukkua», sisar Lucy sanoi. »Se on tosi hauskaa.»

Minä istuin tuolilla ikkunan ääressä. Talven ikivihreät kasvit lepattivat ja värisivät ulkona. Taivaalla tasapainoili yksinäinen merilokki.

»Entäs hirsipuuta?» sisar Lucy kysyi. »Haluaako kukaan?»

Yksi potilaista nyökkäsi, ja sisar Lucy haki paperia. Kun hän oli järjestänyt kaiken valmiiksi, kyniä ja vesilasin ja muun tarpeellisen, potilas oli jo nukahtanut uudestaan.

Elämä on erilaista saattokodissa. Värit, hajut, päivän kulku. Suljen kuitenkin silmäni ja kuvittelen, että patterin lämpö on käsiä lämmittävää auringonpaistetta ja lounaan tuoksu meri-ilman suolaisuutta. Kuulen potilaiden yskivän, ja se on vain merenrantapuutarhani tuulen kohinaa. Katsos, Harold, voin kuvitella kaikenlaista, jos keskityn.

Sisar Catherine harppoi sisään aamuposti mukanaan. »Postia!» hän sanoi. Kovalla äänellä. »Katsokaapa mitä minulla täällä on!»

»Oijoihoi», kaikki sanoivat ja suoristautuivat istuimillaan.

Sisar Catherine ojensi useita edelleen lähetettyjä ruskeita kirjekuoria Henderson-nimiselle skotlantilaismiehelle. Uudelle nuorelle naispotilaalle oli tullut kortti. (Hän tuli eilen. En tiedä hänen nimeään.) Täällä on myös isokokoinen mies, jota sanotaan Helmiäiskuninkaaksi, ja hän sai taas paketin, vaikka en koko täällä viettämäni viikon aikana ole nähnyt hänen avaavan ainuttakaan saamistaan paketeista. Sokea nainen nimeltä Barbara sai viestin naapuriltaan – sisar Catherine luki sen ääneen. Kevät tekee tuloaan, siinä sanottiin. Kovaääninen Finty-niminen nainen avasi kirjeen, jossa ilmoitettiin, että hän saisi huomata voittaneensa jännittävän palkinnon, jos vain raaputtaisi tiedon esiin.

»Ja Queeniellekin on postia.» Sisar Catherine toi kirjeen huoneen poikki. »Älä toki näytä niin säikähtäneeltä.»

Tunsin käsialasi. Yksi vilkaisu vain, ja sydämeni alkoi läpätää. Loistavaa, ajattelin. En kuule miehestä mitään kahteenkymmeneen vuoteen, ja kun hän lähettää minulle kirjeen saan sydänkohtauksen.

Tuijotin postileimaa. Kingsbridge. Saman tien silmiäni eteen kohosi savensininen jokisuisto laituriiin kiinnitettyine pikkuneineen. Kuulin veden loiskeen muovipoijuja vasten ja köysistön paukkeen mastoissa. En uskaltanut avata kirjettä. Katselin vain, katselin ja muistelin.

Sisar Lucy syöksähti apuun, työnsi lapsensormensa kuoren läpän alle ja liikutti sitä taitetta pitkin niin että kuori repeytyi auki. »Luenko sen sinulle ääneen, Queenie?» Yritin kieltää, mutta kieltö tuli ulos hullunkurisena äännähdyksenä, jonka hän tulkitsi myöntäväksi vastaukseksi. Hän avasi sivun taitteet, ja hänen kasvonsa alkoivat punoittaa. Sitten hän alkoi lukea. »Se on joltakulta jonka nimi on Harold Fry.»

Hän luki mahdollisimman hitaasti, mutta viestissä oli vain muutama sana. *Olen kovin pahoillani. Parhain terveisin. Ai, mutta onhan tässä vielä jälkikirjoitus*», sisar Lucy sanoi. »Siinä

sanotaan: *Odota minua.*» Sisar kohautti iloisesti olkapäitään. »No, sehän on herttaista. Hän sanoo, että häntä pitää odottaa. Kaipa hän aikoo tulla käymään.»

Sisar Lucy taittoi kirjeen huolellisesti ja työnsi sen takaisin kuoreen. Sitten hän laski postin syliini ikään kuin se olisi sen asian loppu. Nenänviertäni pitkin norahti lämmin kyynel. Kahteenkymmeneen vuoteen en ollut kuullut nimeäsi lausuttavan ääneen. Olin säilyttänyt sanat vain pääni sisällä.

»Voi sentään», sisar Lucy sanoi. »Älä ole pahoillasi, Queenie. Kaikki on hyvin.» Hän otti kahvipöydällä olevasta säästö-pakkauksesta paperipyhkeen ja pyyhki huolellisesti kuiviksi kiinni muurautuneen silmäni nurkan, venyneet huulet ja vieläpä sen ylimääräisenkin, mikä on kasvojeni sivulla. Hän piti minua kädestä, enkä osannut ajatella muuta kuin sinun kättesi joka piteli omaani kauan sitten toimistotarvikekomerossa.

»Ehkä Harold Fry tulee huomenna», sisar Lucy sanoi.

Finty ahersi edelleen kirjeensä raaputuspuun kimpussa kahvipöydän ääressä. »Tule nyt näkyviin sieltä, mokoma maanvaiva», hän ärähti.

»Sanoitko Harold Fry?» Sisar Catherine hypähti pystyyn ja löi kämmenet yhteen kuin yrittäisi pyydystää kärpäästä. Mitään sen äänekkäämpää ei ollut tapahtunut koko aamuna, ja kaikki mutisivat taas: »Oijoihoi.» »Kuinka saatoin unohtaa? Harold Fry soitti eilen. Niin. Puhelinkopista.» Sisar Catherine puhui lyhyin, katkonaisin lausein niin kuin ihminen puhuu silloin kun yrittää esittää järkevästi jotakin missä ei oikeastaan ole järkeä. »Linja oli huono, ja hän nauroi vähän väliä. En ymmärtänyt sanaakaan. Kun nyt ajattelen asiaa, hän sanoi sitä samaa. Odottamisesta. Hän pyysi sanomaan että hän oli lähtenyt kävelemään.» Sisar otti taskustaan keltaisen tarramuistilapun ja avasi kiireesti sen taitokset.

»Miten niin kävelemään?» sisar Lucy ihmetteli ikään kuin ei olisi milloinkaan kokeillut mokomaa.

»Luulin että hän halusi ohjeita löytääkseen tänne bussi-asemalta. Kehotin kääntymään vasempaan ja jatkamaan siitä eteenpäin.»

Muutamit vapaaehtoistyöntekijät nauroivat, ja minä nyökkytelin ikään kuin he olisivat oikeassa, ikään kuin olisi oikein että he nauroivat, sillä se kaikki oli minulle liikaa, en kyennyt mitenkään paljastamaan sisälläni riehuvaa tyrmistystä. Ruumiini tuntui yhtäaikaa voimattomalta ja kuumalta.

Sisar Catherine tutki keltaista muistilappuaan. »Hän pyysi sanomaan, että sinun pitää odottaa niin kauan kuin hän kävelee. Hän sanoi myös lähtevänsä liikkeelle Kingsbridgestä.» Hän kääntyi toisten nunnien ja vapaaehtoistyöntekijöiden puoleen. »Siis Kingsbridgestä. Tietääkö kukaan, missä se on?»

Sisar Lucy sanoi, että ehkä hän tiesi mutta oli aika varma ettei tiennyt. Joku sanoi, että hänellä oli vanha tati, joka oli joskus asunut siellä. Sitten yksi vapaaehtoisista sanoi: »Kyllä minä Kingsbridgen tiedän. Se on Etelä-Devonissa.»

»Etelä-Devonissako?» Sisar Catherine kalpeni. »Luuletteko hänen aikovan kävellä koko matkan sieltä etelästä tänne Northumberlandiin saakka?» Enää häntä ei naurattanut, eikä ketään muutakaan. He katsoivat vain minua ja sinun kirjoittamaasi kirjettä ja näyttivät aika huolestuneilta ja hämmentyneiltä. Sisar Catherine taittoi muistilappunsa ja sujautti sen piiloon kaapunsa sivutaskuun.

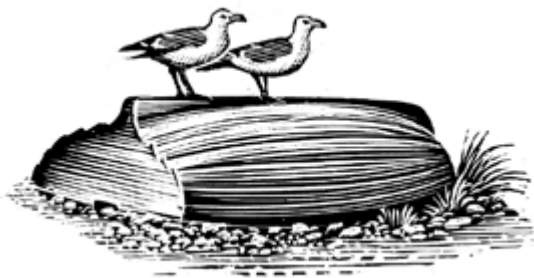
»Täysosuma!» Finty huudahti. »Olen voittanut loistoristeilyn! Kahden viikon seikkailu *Princess Emeraldilla*, ja kaikki kulut maksetaan!»

»Et ole lukenut pienellä painettua tekstiä», Henderson ärisi. Ja sitten, kovemmalla äänellä: »*Tuo nainen ei ole lukenut pienellä painettua tekstiä.*»

Suljin silmäni. Vähän myöhemmin tunsin sisarten kiertävän käsivartensa ympärilleni ja nostavan minut pyörätuoliin.

Sillä lailla isäni kantoi minua, kun olin lapsi ja olin nukah-
tanut lieden edustalle. »*Stille, stille*», äidillä oli tapana sanoa.
Pitelin kuorta tiukasti, samoin kirjoituslehtiötäni. Näin tum-
manpunaisen valon tanssivan luomieni takana kun siirryim-
me päivähuoneesta käytävään ja ikkunoiden ohi. Pidin silmät
kiinni koko ajan, silloinkin kun minut laskettiin sänkyyn, sil-
loinkin kun verhot vedettiin kiinni niin että suhahti, silloin-
kin kun kuulin oven lukon kilahduksen, sillä pelkäsin, ettei
kyynelvirrasta tulisi loppua, jos avaisin silmäni.

Harold Fry tulee, ajattelin. Olen odottanut kaksikymmentä
vuotta, ja nyt hän tulee.

Odottamaton suunnitelma

»QUEENIE! QUEENIE HENNESSY!» Kun heräsin, ikkunaa vasten piirtyi uuden vapaachoistyöntekijän hahmo. Hetken ajan näytti siltä kuin mies olisi tehty valosta.

»Sinä itkit», hän sanoi. »Unissasi.» Vasta kun katsoin tarkemmin, huomasin ettei vieras sittenkään ollut mies. Hän oli pitkä ja romuluinen nainen, jolla oli yllään nunnan kaapu, huntu ja tummansininen neulevillatakki. Käteni kohosi saman tien peittämään. Vieras ei tuijottanut, mutta ei myöskään monen muun tavoin painanut katsettaan sormiini tai mihin tahansa muuhun ruumiinosaan kuin kasvoihin. Hän vain hymyili.

»Oletko tolaltasi tämän Harold Fry -nimisen miehen takia?» nainen kysyi.

Muistin uutisesi. Että olit lähtenyt kävelemään luokseni. Nyt en kuitenkaan nähnyt siinä toivoa, vain pelkkiä kilometrejä. Minähän olen sentään aivan tämän maan toisessa päässä ja sinä toisessa. Etelässä tuuli on leppeä, mutta Northumberlandissa se on niin hillitön että saattaa paikata ihmisen kumoon. Tälle etäisyydelle on syynsä, Harold. Minun oli päästävä sinusta niin kauas kuin suinkin kykenin.

Nunna siirtyi pois ikkunan luota ja pyyhkäisi mukaansa ikkunalaudalle asetetun pienen ruukkukaktuksen. Hän sanoi kuulleensa hyvin jännittävistä viestistäsi. Hän tiesi, että aiot kävellä Kingsbridgestä Berwick-upon-Tweediin ja että minun ei tarvinnut muuta kuin odottaa. Hän kumartui pelastamaan

kaktuksen lattialta. »Tämä herra Fry ei tietenkään ole minulle tuttu henkilökohtaisesti, mutta näyttää siltä, että olet huu-
tanut tyhjyyteen ja kaiku on vastannut. Siinä on hyvä mies.»
Nunna hymyili kaktukselle kuin olisi juuri siunannut sen.
»Minä olen muuten sisar Mary Inconnue.» Hän lausui suku-
nimen ranskalaisittain: *ään-ko-nyy*. »Hauska tutustua.»

Hän veti tuolin sängyn viereen ja istuutui. Kädet lepäsivät
sylissä suurina ja punaisina. Tiskaajan kädet. Kuultavanvihrei-
den silmien katse oli tarkka.

»Mutta katso nyt minua», yritin sanoa. En onnistunut.
Sen sijaan tartuin lehtiöni ja HB-kynääni. Kirjoitin viestin:
Kuinka pystyn tähän? Kuinka voin odottaa häntä? Sysäsin
kynän syrjään.

Luulin, etten enää koskaan näkisi sinua. Olen elänyt maan-
paossa kaksikymmentä vuotta, elänyt niin että elämästäni on
puuttunut tärkeä osa, ja luulin, että olit unohtanut minut.
Kun lähetin ensimmäisen kirjeeni, tarkoitukseni oli järjestää
asiani kuntoon. Verää verho menneisyyden ylle. En odottanut
sinun lähettävän vastausta. Enkä missään tapauksessa osannut
odottaa, että lähtisit kävelemään. On niin paljon tunnustetta-
vaa ja sovitettavaa, niin paljon korjattavaa, etten pysty siihen.
Miksi luulet minun lähteneen Kingsbridgestä lopullisesti? Jos
tietäisit totuuden, vihaisit varmaankin minua. Ja sinun täytyy
saada tietää totuus. Muuten emme voi tavata.

Muistin, kuinka näin sinut ensimmäisen kerran panimon
pihalla. Sitten kuvittelin punaiset villalapaseni poikasi käsiin ja
näin myös Maureenin leiskuvine silmineen pyykkikorinsa vie-
rellä puutarhassanne Fossebridge Roadin numerossa 13. Älä läh-
de kävelemään, ajattelin. Se nunna jolla oli erikoinen nimi oli
oikeassa: Olet hyvä mies. Minulla oli tilaisuus puhua kaksikym-
mentä vuotta sitten enkä tehnyt sitä. Kerran toisensa jälkeen
jätin sen tekemättä. Olen sanoja ilman suuta. Älä tule enää.

Kirjoitin: **On liian myöhäistä.**

Sisar Mary Inconnue luki lehtiöön kirjoittamani viestin mitään sanomatta. Pitkään hän istui kädet sylissä niin hiljaa, että aloin epäillä hänen nukahtaneen. Sitten hän kääri hihansa kuin ainakin nunnna, joka aikoo panna toimeksi. Käsivarret olivat sileät ja ahavoituneet. »Vai että liian myöhäistä? Milloinkaan ei ole liian myöhäistä. Minusta tuntuu, että sinulla on Harold Frylle paljonkin sanottavaa. Etkö olekin tolaltasi juuri sen vuoksi?»

No, se osui. Itkin taas.

Sisar Mary Inconnue sanoi: »Minulla on suunnitelma. Kirjoitamme hänelle toisen kirjeen. Itsehän sinä avasit tämän Pandoran lippaan kun lähetit sen ensimmäisen. Nyt työ on saatettava loppuun. Älä kuitenkaan tällä kertaa lähetä sellaista viestiä, joka mahtuu postikorttiin. Kerro totuus, koko totuus. Kerro, miten kaikki todellisuudessa tapahtui.»

Katsoin ikkunaan. Kalpealla taivaalla kiiti mustia seittimäisiä pilvenriekaleita. Aurinko oli sormustimellinen valoa, ja puun tummat oksat värisivät. Kuvittelin sinua kävelemässä maaseutukujaa pitkin Englannin toisessa päässä. Kuvittelin itseäni istumassa sängyssä pienessä huoneessa maan toisessa päässä. Ajattelin välillemme levittäytyviä kilometrejä: kiskoja, bussireittejä, teitä, jokia. Kuvittelin kirkontorneja, liuskekivikattoja, peltikattoja, asemia, kaupunkeja, taajamia, kyliä, niittyjä. Ja lukemattomia ihmisiä. Ihmisiä istumassa laitureilla ja matkustamassa autoissa ja tuijottamassa ulos bussien ikkunoista ja tarpomassa pitkin teitä. Kingsbridgestä lähtöni jälkeen olen elänyt yksin. Otin kodikseni hylätyn puusta rakennetun rantamökin ja hoidin sydäntäni merenrantapuutarhassa. Elämäni on ollut pieni, eikä siitä ole paljon sanottavaa. Menneisyys on kuitenkin edelleen sisälläni, Harold. En ole päässyt siitä eroon.

»Ei sinun tarvitse kirjoittaa kirjettäsi yksin», sisar Mary Inconnue sanoi. »Minä autan. Kansliassa on vanha matkakirjoituskone.»

Muistin, kuinka kauan oli kestänyt tavata ensimmäinen kirjeeni niin että sisar Lucy oli voinut jäljentää sen kannettavalleen. Ja varmaankin huomasit, miten sotkuisia allekirjoitukseni ja kuoreen kirjoittamani osoite olivat. Sen kirjeen saaminen postiin oli ollut niin monen mutkan takana, että kirjekyyhky olisi saattanut olla nopeampi.

Sisar Mary Inconnue jatkoi kuitenkin puhumista. »Teemme kirjettä vähitellen päivä kerrallaan. Sinä voit kirjoittaa ensin lehtiöosi, ja minä kirjoitan kaiken puhtaaksi koneella. Et kai satu osaamaan pikakirjoitusta?»

Nyökkäsin.

»No niin, sillä lailla. Me kirjoitamme, sinä ja minä, kunnes Harold Fry tulee perille. Minä kirjoitan ensimmäisessä persoonassa ikään kuin olisin sinä. Kirjoitan kaiken tarkasti puhtaaksi. En jätä pois sanaakaan. Kirjeesi odottaa sitten täällä valmiina, kun Harold Fry tulee.»

Lupaatko että hän saa lukea sen ennen kuin tapaa minut?

»Annann siitä sanani.»

Ajatus alkoi jo tuntua houkuttelevalta. Aloin saman tien sommitella ensimmäisiä lauseita. Taisin sulkea silmäni, sillä kun avasin ne, sisar Mary Inconnue oli siirtynyt taas, ja nyt hän istui jalkojeni muodostaman pienen kohouman vieressä. Hän oli pannut silmilleen sinisin muovikehyksin varustetut lukulasit, jotka suurensivat hänen silmänsä pullottaviksi, ja hän kohotti asiakirjasalkun kokoista kulunutta nahkakoteloä, jonka avain oli sidottu narulenkistä kantokahvaan.

Sisar Mary Inconnue nauroi. »Nukahdit. Käytin tilaisuutta hyväkseni ja pistäydyin kansliassa lainaamassa kirjoituskoneen.» Hän avasi lehtiöstäni uuden sivun ja asetti lehtiön ja kynän syliini.

»Ymmärrätkö, millainen tilanne meillä tässä on?» sisar Mary Inconnue sanoi avatessaan nahkalaukun lukon ja ottaessaan kirjoituskoneen esiin. Se oli kermanvärinen Triumph Tippa.

Minullakin oli ollut sellainen. »Harold Fry on aloittanut vaeluksen. Ja vaikka sinä olet täällä ja olet jo tiesi kulkenut, sinäkin olet tavallaan aloittamassa matkaa. Se on sama asia mutta ei kuitenkaan sama. Ymmärrätkö?»

Nyökkäsin. **Ja jos minä en ole täällä, kirjeeni ainakin on.**

Sisar Mary Inconnue asettui aloilleen ja laski kirjoituskoneen polvilleen. »Kas niin», hän sanoi ja verrytteli sormiaan. »Missä on tabulaattorinäppäin?»

Teimme työtä lopun aamua ja sitten lounaan jälkeen iltahämäriin saakka. Aloittettuani en osannut enää lopettaa. Osoitin kirjoittamaani. **Saako tästä selvää?**

»Ehdottomasti», sisar sanoi.

Revin sivut irti saatuani ne loppuun ja numeroin jokaisen, ja sisar Mary Inconnue otti ne ja kirjoitti ne puhtaaksi koneella. Sanoin vähän väliä itselleni, että jatkaisin enää sivun loppuun, ja sitten tuli seuraava sivu ja täytin senkin. Kirjoitin kaiken, minkä olet lukenut tähän mennessä, ja sisar Mary Inconnue naputteli ja kilautteli koneensa näppäimiä. Ja näin teemme edelleenkin. Minä kirjoitan käsin ja hän kirjoittaa koneella.

»Hyvä», hän sanoo. »Näin on hyvä.»

Vuorossa oleva sairaanhoitaja huolehti iltatoimistamme. Hän pesi suuni suuedellä ja pienellä tikun päähän kiinnitetyllä sienellä. Hän pani huulten haavaumiin geeliä ja vaihtoi sitten siteet. Kipulääkäri tohtori Shah kysyi, olivatko kivut pahentuneet, mutta sanoin, etteivät olleet, ne olivat pysyneet ennallaan. Hän sanoi, ettei minun tarvinnut kärsiä kipua. Jos minua vaivaisi jokin, lääkitystäni voitaisiin muuttaa. Kun hoitaja oli pannut paikalleen

uuden kipulaastarin, sisar Lucy hieroi käsiäni. Hänen sileät, pulleat sormensa sivelivät jäykkiä sormiani, oikoivat niveliä ja silittelivät niitä. Hän kävi hakemassa kimaltavan kynsilakkansa ja lakkasi kynteni.

Unessa näin poikasi. »Kyllä, David», minä sanoin. »Kyllä.» Otin huovan ja peittelin hänet siltä varalta, että hänen oli kylmä.

”KOSKETTAVA... HILJAINEN, HELLÄ,
LIKUTTAVA ROMAANI. JOYCNEN TAPA
KIRJOITTA ON YKSINKERTAISUUDEN
YLISTYSLAULUA, JA MIKÄ PARASTA,
TARINA ON TOIVOA TÄYNNÄ.”

– THE OBSERVER

Kun Queenie Hennessy lähettää saattokodista jäähyväiskirjeen Harold Frylle, täyttymättömän rakkautensa kohteelle, hän uskoo että se on kaiken loppu. Mutta kirje onkin uuden tarinan alku: Harold aikoo kävellä hänen luokseen halki Englannin. Queenien täytyy vain odottaa. Surumielisyydet ja huumori sekoittuvat kun pian koko riemunkirjava saattokodin väki odottaa Haroldia.

– Kukaan ei saa kuolla, ennen kuin Harold tulee, julistaa Finty, saattokodin teräväkielinen pikku myy.

Odottaessaan Queenie kirjoittaa Haroldille, ja pian näennäisen värittömän naisen tarinassa roihuaa koko elämän kirjo. Queenie ei aio mennä minnekään ennen kuin on tunnustanut kaiken.

”Kuinka sinua rakastan? Luettelenko kaikki tavat?” Mutta kaikkein tuskallisin tunnustus jää viimeiseksi.

Maailmanlaajuisen menestyksen saanut *Harold Fryn odottamaton toivoretki* ilmestyi suomeksi 2014. *Miss Queenie Hennessyn rakkauslaulu* jatkaa tarinaa harvinaisen lujasta rakkaudesta, Queenien näkökulmasta.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 410431

84.2

ISBN 978-951-0-41043-1